

Лара Вукојчић, 4/3

ОШ „Јован Миодраговић“, Београд

Аги и Ема

У овој књизи говори се о нераздовојном пријатељству између дечака и баке, њиховом дружењу, авантурама и упадању у невоље које су успешно пребродили уз љубав и разумевање.

Упознајемо се са дечаком Агијем, баком Емом, Агијевом мамом и татом и Агијевим ујаком.

Аги има крупне очи и високо чело, коса му је разбарушена и неуредна, мршав, најнижи у разреду, дечак који се стално сели и због тога не може да нађе пријатеља. Усамљен је. Жели да има корњачу или брата. Заспи без бројања оваца. Брижан је према мами и тати, увек их пита како су. Тужан, јер га родитељи не примећују од превише посла и својих обавеза, жељан је љубави и пажње коју скоро уопште не добија. Све време покушава да скрене њихову пажњу маштовитим и занимљивим причама, али никад му то не успе и мисли, на неки начин, да га они уопште не воле. Због тога веома пати. Све задржава у себи, сву емоцију и муку, као и тугу коју има. Није бесан, већ је тих и ћутљив, затворен у себе. У ципеларнику проналази скривено место за тугу и плакање.

У школи је неприхваћен, омаловажавају га и исмевају. Он то подноси ћутке и никад не узвраћа, а у ствари се осећа понижено, одбачено, несрећно.

Познанство са Емом доноси велику промену у његовом животу. Напокон проналази право и оданог пријатеља. Постаје весео, враћа му се вера и нада у живот. Више није као неки старац, већ је прави маштовит и радознао дечак. Нераздовојан је са Емом, иду на изложбе, у риболов, размењују тајне и писма. Аги не може да замисли живот без ње. Она му је као права бака или пре као другарица или сестра. Почине да своја осећања отворено износи, говори или пише. Њему је много лакше. Као да се растеретио. Ему не доживљава као баку, него као своју вршњакињу, што она у души и јесте. Он јој је асистент, велики помоћник. Диви јој се како све постиже. Слуша је и учи од ње.

Кад су му родитељи саопштили да ће се поново селити, Аги им се први пут супротставља и не жели да остави своју пријатељицу Ему. Одлучан је и стоји иза својих речи. Штити своју једину и најважнију пријатељицу .А када му Ема каже да буде послушан својим родитељима, он се осећа усамљен, више него икад. Чак осећа бол у грудима. Поред све муке он је послушао , као што треба прави пријатељ да се слуша. У новој кући је као и у свакој другој: ружно, досадно, празно. Опет је изгубио наду, а преправила га туга. Стара кућа преко пута га је подсећала на Емину и то га је дотукло. Међутим, следи велико изненађење, Ема га није оставила, већ се и она ту доселила да би наставили своје авантуре и дружење. Само можемо да замислимо колика је Агијева радост била када је схватио шта се дешава.

Ема је усамљена старица од око осамдесет две године. Ниска, ситна, спретна, предузимљива, мудра, духовита, неустрашива, дете у души, маштовита, оптимиста, вечити авантуриста, нежна, брижна, поуздана, поверљива, прави и одани пријатељ који у сваком тренутку осети Агијеву муку и тугу и увек има решење за сваки његов проблем. Осмехом и ведрином, са лакоћом и разумевањем, долази до циља.

„Када би душа могла да се види кроз микроскоп, имала би лице Еме.“ Свестрана је и у свему учествује на свој начин. Даје свој печат и оригинална је. Креативни, духовити песник, који збија шале са свакодневним животом. Даје добре и мудре савете. Смирена је јер познаје живот. Цени га и живи га максимално. Сваки дан јој је испуњен лепим и корисним стварима и дешавањима.

Агија доживљава као своје дете и препуна је љубави и пажње која му потребна. Разуме га јер су обоје усамљени и потребно им је друштво и неко њима сличан. Разлика међу њима је само у годинама. Обоје су маштовити и труде се да једно другом учине што лепши дан. Не зна се ко смишља боље идеје и авантуре. Уклапају се и одмах прихватају замисао другог. Не недостаје им ни креативности, а иако некад има неслагања, пријатељство је изнад свега и увек пронађу добро решење. Бране се и чувају међусобно, верни су и одани пријатељи. Не дозвољавају да их неко повређује.

Од тихе старице и мирног дечака постају храбри и речити браниоци свог пријатеља.

Емин највећи доказ пријатељства је велика жртва, када се сели из своје куће у страћару, само да би била близу свог пријатеља Агија. Њој је он битнији од себе саме. Његова срећа је изнад свега.

Агијеви родитељи су млади, вредни, стално заузети неким обавезама, каријеристи, брижни су, али не показују нежност Агију, бар не, онолико, колико је њему потребно, себични су јер организују само свој живот, а Агија запостављају, не слушају га кад им нешто прича или га не схватају озбиљно, не разумеју да и он, и ако је мали, има своје проблеме. Стално се селе и ни са чим нису задовољни. Нису свесни да су незадовољни самим собом. Тата нема ни мало живаца, ни стрпљења ни за кога. Он је у свом свету, незаинтересован за породични живот. Мама примећује да са Агијем нешто није у реду. Само се чуди, али не предузима ништа конкретно. Они га не разумеју и зато не умеју и не могу да му помогну. Добро је што желе да се Аги осамостали и све ради сам, али они га потпуно пуштају, без икакве мере и савета шта да ради. А то није начин да то постигну. Напротив, дете се осећа усамљено и остављено. Они доживљавају да дете треба да буде потпуно послушно, без неких права, да деци не треба дати пуно љубави, јер се она подразумева. Они немају слуха за његову креативност и машту, а сваком пријатељу нађу ману, зато их Аги и нема. Остављају утисак хладнокрвних родитеља. Нису попустљиви, већ остварују своје намере, без обзира на Агијеве потребе и побуну.

Ујак је спавалица, модеран, наклоњен Агију, разуме га и поштује, подстиче га, али никад нема довољно времена јурећи за модерним изазовима. Подршка је Агију, увек у некој журби, не успева да му се посвети онолико колико би Аги желео. Када се ожени себи сличном девојком, укључује је у дружење с Агијем, али то није дуго потрајао због његове несталности и јурњаве з а новим дешавањима. Аги од њега има пажњу и разумевање, али је то кратко и недовољно.

Поруке су скривене у књизи, Игор Коларов их је вешто уткао у текст и пажљиви читалац може да их уочи.

- „Једина уметност у животу је да се научи да је живот диван и бескрајан и да га никакви бројеви (мисли се на године живота)не могу смањити.“

- „ Када је дама витез, тај витез мора да буде дама.“

- „ Чак и када би знао сва правила на свету, о томе како живети твој живот би нашао начин да се прелије изван тих оквира и спусти у тебе тајну која га чини тако лепим!“

- „Живот је нешто што на почетку не може да се разуме, а касније, још мање!“

- „Ко није способан да са дивљењем посматра залазак Сунца узалуд ленчари.“

Велика порука је да је јако и право пријатељство нераскидиво. Прави пријатељ се радује успеху оног другог. Никада себе не ставља на прво место, већ му је срећа и радост оног другог најбитнија.

Порука родитељима је да обрате пажњу на своју децу јер она, и ако су мала, имају своје велике потребе, бриге и проблеме. Неопходна им је љубав, у великој количини, подршка и поверење, родитељ који уме да слуша. Родитељи не смеју да забораве дете у себи, јер ће тако разумети свог сина или ћерку.

Сваком детету је потребна љубав и брига родитеља без обзира што има пријатеље. Родитељска љубав је плодна земља за семе здравог детињства.

Мој први утисак је био да је ово нека књига за „бебе“, невелика, са илустрацијама као у сликовници. Међутим, када сам почела да је читам, изненадила сам се, не једанпут, много пута. Била је лака за читање. Али као да ме је зачарала и увукла у своје дубине. Уживела сам се у причу, као да сам ја уз Агија. Било ми га је жао. Била сам веома тужна због свега што он проживљава. Саосећала сам са његовим проблемима, али и уживала у њиховим авантурама и била сам фасцинирана Емом. Старица ми је омиљени лик јер је пуна живота, ведрине, лепоте и разумевања за све.

Књига је веома поучна и кроз игру и шалу показује нам какав живот и јесте. Велика је срећа наћи правога пријатеља, оданог и нераздвојног. Али то се гради и чува. Главне врлине правога пријатељства су: саосећајност, разумевање, пожртвованост, нежност, посвећеност, оданост, слога, љубав, умеће слушања, поверење. Прави пријатељ се воли са свим његовим врлинама и манама. Као прави пријатељи ми у оном другом треба да пробудимо најбоље у њему. Да то стално истичемо и негујемо. Понекад, као код Агија, он ни сам није свестан шта све може уме и има у свом срцу и души, а прави пријатељ, као што је била Ема, је то у њему пробудила. Искрени пријатељ може да промени наш живот. Да нам помогне у решавању проблема, недоумица, да нам умањи усамљеност и обасја живот, да чува наше тајне и даје мудре савете. Он с тобом дели несташлуке, добра дела, дели неправду и успехе, да ускочи с тобом у ватру да ти помогне и буде подршка у свему.

Ову књигу поредим и са романом Бела Грива због пожртвованости пријатеља, у роману дечака Фолка који даје свој живот због Беле Гриве, а овде старице Еме, која жртвује своју удобност живота због среће дечака Агија. Без обзира на

разлике то је нераскидиво пријатељство и љубав дечака и коња и дечака и баке. Фолко жртвује свој живот, нешто највредније што има.

Сваке године учествујем на овом такмичењу и увек ми је нови изазов и авантура. Препоручила бих је деци чији родитељи нису као Агијеви да буду захвална и срећна што их такве имају. На жалост, данас има много деце која и немају пријатеља, ни среће као Аги, да упознају једну дивну Ему и уживају у лепотама детињства и одрастања. Осим деце ову књигу треба да прочитају и родитељи да схвате да су љубав и пажња најпотребнији детету, разумевање и ослушкивање њихових потреба и жеља воде срећном и задовољном породичном животу. Живот чине једноставне ствари које имају душу.

Лара Вукојчић, 4/3

ОШ „Јован Миодраговић“ Београд

учитељица: Снежана Вучићевић

телефон: 064 472 0549

Мејл: snezana.vucicevic.os@gmail.com